

Шалено багаті азійці

Про книгу

Рейчел Чу — американка китайського походження, професорка економіки в Нью-Йоркському університеті. Її хлопець Нік — професор історії в цьому ж університеті, а сам із Сингапуру. Вони кохають одне одного, і Нік пропонує Рейчел разом провести літню відпустку на його батьківщині. Ще й привід чудовий — весілля найкращого друга. Рейчел погоджується, навіть не підозрюючи, що на неї чекає. Виявляється, Нікова родина дуже, ні, шалено багата. Дівчина потрапляє в закриту спільноту, де статки обчислюються мільярдами, а коло спілкування становлять найвпливовіші особи Азії. Ці люди не люблять пускати у своє життя незнайомців, непокоячись за родинні гроші та репутацію. І можуть перетворити життя чужинця на пекло. Чи готова до такого Рейчел і чи вистачить їй сил протистояти шаленим родичам Ніка?

Кевін Кван

ШАЛЕНО

БАГАТІ

АЗІЙЦІ

Ф А Б У Л А
ВИДАВНИЦТВО

Кевін Кван

ШАЛЕНО БАГАТІ АЗІЙЦІ

Роман

Видавництво «Фабула»

2020

Оригінальна назва роману: Crazy Rich Asians

Copyright © 2013 by Kevin Kwan

О. Татаренко, пер. з англ., 2020

© «Фабула», макет, 2020

© Видавництво «Ранок», 2020

ISBN 978-617-09-6257-7 (epub)

Усі права збережено.

Жодна частина даної книжки не може бути відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу власників авторських прав.

Ця книжка — суцільна вигадка. Імена, характери, рід занять, організації, місця, події та випадки є наслідком уяви автора або ж використані випадково.

Будь-яка подібність до справжніх людей, живих або померлих, подій або локації — суцільний збіг.

Електронна версія створена за виданням:

Кван Кевін

К11 Шалено багаті азійці. Роман / пер. з англ. О. Татаренко. — Харків : Вид-во «Ранок» : Фабула, 2020. — 480 с.

ISBN 978-617-09-6254-6

Рейчел Чу — американка китайського походження, професорка економіки в Нью-Йоркському університеті. Її хлопець Нік — професор історії в цьому ж університеті, а сам із Сінгапуру. Вони кохають одне одного, і Нік пропонує Рейчел разом провести літню відпустку на його батьківщині. Ще й привід чудовий — весілля найкращого друга. Рейчел погоджується, навіть не підозрюючи, що на неї чекає.

Виявляється, Нікова родина дуже, ні, шалено багата. Дівчина потрапляє в закрити спільноту, де статки обчислюються мільярдами, а коло спілкування становлять найвпливовіші особи Азії. Ці люди не люблять пускати у своє життя незнайомців, непокоячись за родинні гроші та репутацію. І можуть перетворити життя чужинця на пекло. Чи готова до такого Рейчел і чи вистачить їй сил протистояти шаленим родичам Ніка?

УДК 82-311.2

Шановний читачу!

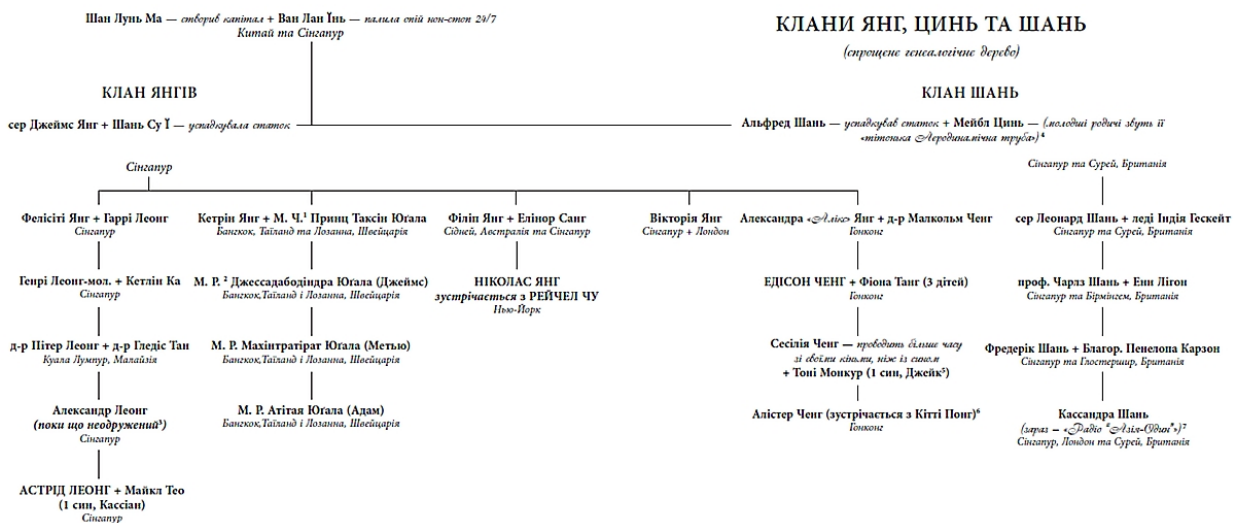
Спасибі, що придбали цю книгу.

Нагадуємо, що вона є об'єктом Закону України «Про авторське і суміжні право», порушення якого карається за статтею 176 Кримінального кодексу України «Порушення авторського права і суміжних прав» штрафом від ста до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Повторне порушення карається штрафом від тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів

доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією та знищенням всіх примірників, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення, аудіо- і відеокасет, дискет, інших носіїв інформації, обладнання та матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Кримінальне переслідування також відбувається згідно з відповідними законами країн, де зафіксовано незаконне відтворення (поширення) творів.

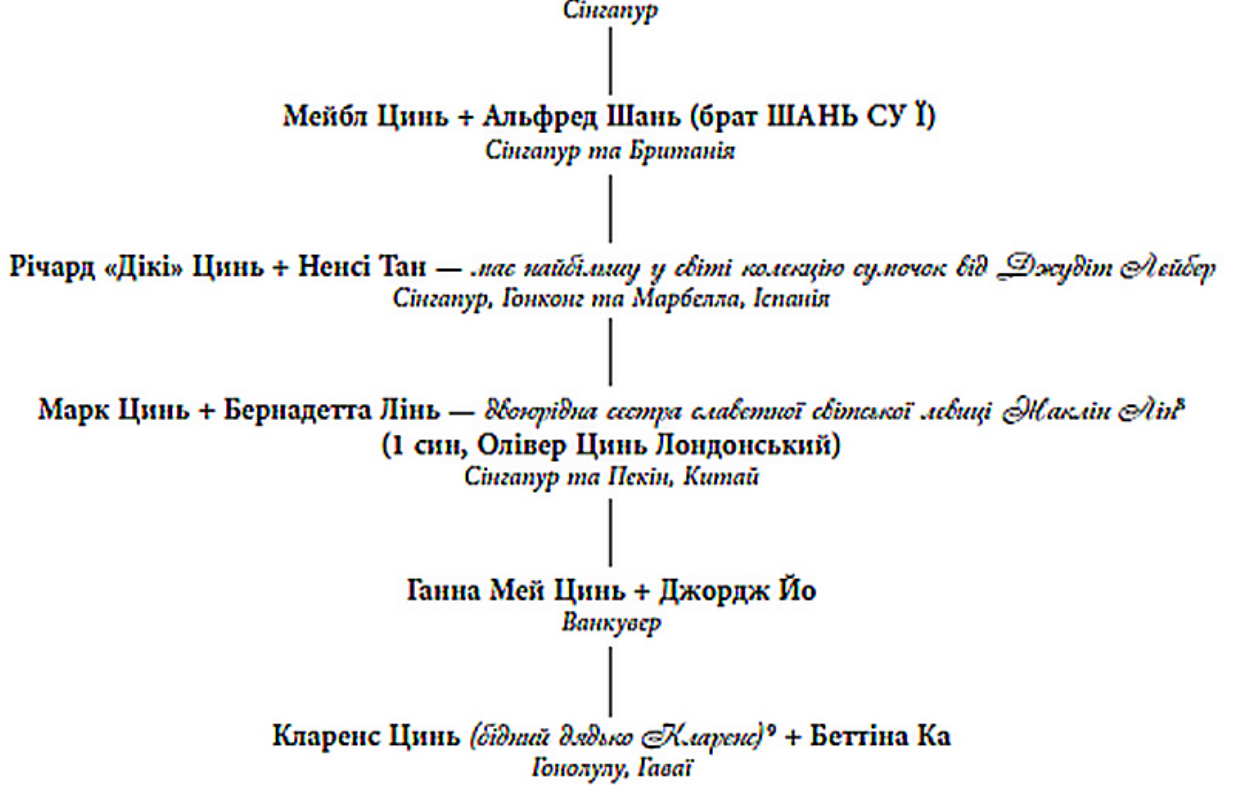
Книга містить криптографічний захист, що дозволяє визначити, хто є джерелом незаконного розповсюдження (відтворення) творів.

Щиро сподіваємося, що Ви з повагою поставитеся до інтелектуальної праці інших і ще раз Вам вдячні!

Клан Цинь

Цинь Цай Тай + Розмарі Янг (сестра СЕРА ДЖЕЙМСА ЯНГА)

¹ М. Ч. — скорочення від Мам Чао, титулу, що надається онукам короля Таїланду Рами V (1853–1910) і є найнижчим класом з усіх

королівських. Англійською це звання перекладається як «ясновельможний». Як і багато інших членів розгалуженої королівської родини Таїланду, частину року вони проводять у Швейцарії. Гольф кращий, та й рух на дорогах також.

² М. Р. — скорочення від Мам Раджавонз, титулу, який отримують діти чоловічої половини Мам Чао. Англійською це звання перекладається як «благородний». Усі три сини Кетрін Янг та принца Таксіна одружені з тайками високого походження. Оскільки імена їхніх дружин є неймовірно довгими та невимовними для тих, хто не розмовляє тайською, а також не мають великого значення для цієї історії, ми їх не враховуватимемо.

³ Але є батьком принаймні однієї позашлюбної дитини, що народилася від якоїсь малайки (вона наразі живе в розкішному помешканні в Беверлі-Гіллз).

⁴ От що трапляється, коли обличчя підтягують в Аргентині.

⁵ Подумує втекти до Маніли зі своєю дорогоцінною нянькою, щоб узяти участь у світовому чемпіонаті з караоке.

⁶ За чутками, акторка мильних опер Гонконгу — та сама дівчина в рудій перуці з «Впади до ніг мого тигра, сховай свого дракона-II». (Перероблена назва відомого китайського проєкту «Тигр, що крадеться, дракон, що ховається». — Прим. пер.)

⁷ Її знамениті плітки поширюються швидше за новини від ВВС.

⁸ Але, на жаль, успадкувала зовнішність за материнською лінією родини — Чоу.

⁹ У 1980-х за багато мільйонів розпродав своє майно в Сінгапурі й переїхав на Гаваї, але постійно рюмсає, що сьогодні міг би стати мільярдером, «якби зачекав ще кілька років».

Пролог. Кузени

Лондон, 1986 рік

Ніколас Янг впав на перше-ліпше сидіння у фое готелю. Хлопчина був виснажений шістнадцятигодинним перельотом із Сінгапуру, поїздкою потягом з аеропорту «Гітроу» та вештанням просоченими дощем вулицями. Його кузина Астрід Леонг стоїчно тремтіла поряд: усе через те, що її мати Фелісіті, його «дай гу чей»¹, або ж «старша тітка», проголосила, що буде гріхом наймати таксі, щоб їхати якісь дев'ять кварталів, і примусила всіх іти пішки аж від самої станції метро «Пікаділлі».

Хтось інший, побачивши цю сцену, роздивився б незвичайно стриманого восьмирічного хлопчика й тоненьку, майже прозору дівчинку, яка тихенько сиділа в куточку. Але Реджиналд Ормсбі з-за свого столу, звідки відкривався вид на вестибюль, роздивився лише двох китайських дитинчат, які своїми промоклими наскрізь пальцями саме заплямовували канапи з дамастовою обивкою. А потім видовище стало ще страшнішим: неподалік від дітей виникли три китайки, несамовито промокаючи одяг паперовими серветками, підліток почав шалено ковзати через увесь вестибюль, а його кросівки залишали доріжки бруду на чорно-білій, викладеній шаховим візерунком, мармуровій підлозі.

Ормсбі кинувся з бельетажу сходами вниз: він знав, що зможе набагато рішучіше за клерків за стійкою рецепції дати цим іноземкам відсіч.

— Доброго вечора, я генеральний менеджер. Чим можу допомогти? — повільно вимовив він, надто ретельно промовляючи кожне слово.

— Так, доброго вечора, у нас заброньований номер, — відповіла жінка бездоганною англійською.

Ормсбі здивовано витріщився на неї:

— На яке ім'я?

— Еліно́р Янг із родино́ю.

Ормсбі застиг на місці. Він упізнав це прізвище, і саме тому, що компанія Янгів дійсно замовляла люкс «Ланкастер». Але хто б міг уявити, що ця «Еліно́р Янг» виявиться китаянкою, та як у бога вона взагалі тут опинилася? Можливо, «Дорчестер» або «Ріц» пустили б до себе такий табір, але *це ж* «Карлторп», яким володіє родина Карлторпів-Кавендіш-Горів ще від часів правління Георга IV² і який був улаштований без винятків як приватний клуб для родин, про які пишуть «Дебреттс» або «Готський альманах»³. Ормсбі роздумливо подивився на забризканих вуличним брудом жінок і наскрізь промоклих дітей. Тут на вихідні зупинилася маркіза вдова Акфілд, і він не міг навіть уявити, що саме вона подумає щодо *цього наброду*, коли завтра вранці побачить їх за сніданком. Він швидко прийняв рішення.

— Мені надзвичайно шкода, але, здається, на ваше ім'я броні немає.

— Ви впевнені? — здивовано перепитала Еліно́р.

— Цілком,— напружено посміхнувся Ормсбі.

Фелісіті Янг підійшла до невістки і стала перед реєстраційною стійкою.

— Щось трапилось? — нетерпляче запитала вона. Зараз їй понад усе на світі хотілося потрапити до свого номеру та висушити волосся.

— *Аламак*⁴,— зітхнула Еліно́р,— вони не можуть знайти наше бронювання.

— Як це? Можливо, ти замовила номер на якесь інше ім'я? — припустила Фелісіті.

— Ні, *лах*. Навіщо я б так робила? Я завжди бронюю номери на своє ім'я,— роздратовано відповіла Еліно́р. Чому це Фелісіті завжди вважає, що вона десь помилилася? Вона знов повернулася до

менеджера.— Сер, чи не могли б ви перевірити ще раз? Я підтвердила бронювання лише два дні тому. За нами повинні були залишити ваш найбільший номер.

— Так, я знаю, що ви замовляли люкс «Ланкастер», але не можу ніде побачити вашого імені,— знову повторив Ормсбі.

— Перепрошую, але якщо ви знаєте, що ми бронювали люкс «Ланкастер», то чому нас не вселяють до нашого номеру? — нічого не розуміючи, запитала Фелісіті.

Чорт забирай! Ормсбі вилаяв себе за обмовку.

— Ні-ні, ви не так зрозуміли. Я мав на увазі — *знаю, що ви вважаєте*, що замовляли люкс «Ланкастер», але жодних записів щодо цього знайти не можу.— Він на мить відвернувся, удавши, що нишпорить в інших паперах.

Фелісіті перехилилася через відполіровану дубову стійку та підтягла до себе книгу бронювань у шкіряній обкладинці і почала гортати сторінки.

— Дивіться! Ось тут написано: «Місіс Елінор Янг — люкс "Ланкастер", чотири ночі». Ви хіба цього не бачили?

— Мадам! Це ПРИВАТНА ВЛАСНІСТЬ! — люто відрізав Ормсбі, чим перелякав двох молодших клерків, які зніяковіло подивилися на свого менеджера.

Фелісіті придивилася до цього лисуватого чоловіка з червоним обличчям — і раптом дуже чітко зрозуміла, що саме коїться. Із подібним неповажним глузуванням вона не стикалася, адже її дитинство минало в останні дні життя колоніального Сінгапуру, тож вважала, що такий відвертий расизм давно припинив існування.

— Сер,— промовила вона ввічливо, але твердо,— цей готель нам щиро рекомендувала місіс Мінс, дружина єпископа англіканської церкви в Сінгапурі, і я *чітко бачила* наше прізвище у вашій книзі реєстрацій.

Мені невідомо, що за фокуси тут відбуваються, але ми подолали дуже довгу путь і наші діти втомилися й змерзли. Я *наполягаю*, щоб ви заселили нас відповідно до нашого бронювання.

Ормсбі обурився. Як *сміє* ця китаянка із завивкою а-ля Тетчер та напівзрозумілою «англійською» вимовою розмовляти з ним у такому тоні?

— Боюся, у нас просто немає жодних вільних номерів,— оголосив він.

— Ви хочете сказати, що в цілому готелі немає жодної кімнати? — недовіжливо перепитала Елінор.

— Саме так,— різко відповів він.

— І куди ж нам іти в таку годину? — розпачливо запитала Елінор.

— Можливо, кудись у чайнатауні,— засопів Ормсбі. Ці іноземки вже згаяли надто багато його часу.

Фелісіті повернулася назад, де стояла її молодша сестра Александра Ченг, охороняючи багаж.

— Нарешті! Не можу дочекатися, коли занурюсь у гарячу ванну,— нетерпляче вигукнула Александра.

— Взагалі-то цей огидний чолов'яга відмовляється надати нам наш номер! — відповіла Фелісіті, навіть не намагаючись приховати злість.

— Що? Чому це? — спитала Александра, геть нічого не розуміючи.

— Гадаю, через те, що ми китайці,— сказала Фелісіті, ніби не дуже вірячи в те, що каже.

— *Гам сьюї ах!*⁵ — вигукнула Александра.— Дай-но я із ним поговорю. Життя в Гонконзі навчило мене спілкуватися з такими типами.

— Не переймайся, Алікс, він типовий *ан мор гоу сай*⁶! — вигукнула Еліно́р.

— Навіть якщо так — хіба це не один із найкращих лондонських готелів? Як тут можуть допускати таке ставлення? — запитала Александра.

— Саме так! — Фелісіті була розлючена.— Зазвичай англійці такі люб'язні, зі мною ніколи так не поводитися за всі роки, що я сюди приїздила.

Еліно́р кивнула на знак згоди, хоча в глибині душі була впевнена, що частина провини за їхнє фіаско лежить на Фелісіті. Якби Фелісіті не була такою *гіам сіан*⁷ і погодилася б узяти таксі від «Гітроу», вони б з'явилися тут не в такому розпатланому вигляді. (Авжеж, ускладнення були ще й через те, що її діверки завжди мали такий затрапезний вигляд і вона була змушена обирати одяг не дуже модний, коли подорожувала із ними,— принаймні, після тієї поїздки до Таїланду, коли всі приймали їх за її служниць.)

Едісон Ченг, дванадцятирічний син Александри, безтурботно наблизився до жінок, попиваючи газовану воду з високої склянки.

— Овва, Едді! Де ти це здобув? — вигукнула Александра.

— Звісно ж, у бармена.

— Як ти заплатив?

— Та я не... Я йому сказав записати на наш номер,— хвалькувато відказав Едді.— Може, ми підемо нагору? Я вмираю від голоду і хочу замовити щось попоїсти в номер.

Фелісіті несхвально похитала головою: хлопці Гонконгу відомі своєю розбещеністю, але цей її племінник просто невиправний. Добре, що тут його можна здати в пансіон, де в нього увіб'ють хоча б якийсь глузд. Холодний душ уранці та черствий тост із «Боврилом»⁸ — саме те, що йому потрібно.

— Ні, ми вже йдемо звідси. Іди прослідкуй за Нікі з Астрід, доки ми вирішимо, що робити далі,— скомандувала Фелісіті.

Едді пішов до своїх молодших двоюрідних брата й сестри, і вони продовжили гру, яку розпочали в літаку.

— Геть з канапи! — наказав він.— Пам'ятайте: я — голова, тож лише мені можна сидіти. Ось, Нікі, тримай мою склянку, а я питиму з соломинки. Астрід, ти — моя виконавча секретарка, тому ти повинна робити мені масаж плечей.

— Мені не зрозуміло, чому це ти — голова, Нікі — віцепрезидент, а мені треба бути секретаркою? — запротестувала Астрід.

— А хіба я ще не пояснював? Я — головний, бо я на чотири роки старший за вас обох. Ти — виконавчий секретар, бо ти — дівчисько. Мені потрібне дівчисько, щоб масажувати мені плечі й допомагати обирати прикраси для всіх моїх коханок. Батько мого найліпшого друга Лео, Мінь Ка-Чинь, третій з найбагатших людей Гонконгу, і його виконавча секретарка виконує саме цю роботу.

— Едді, якщо ти хочеш, щоб я був твоїм віцепрезидентом, мені треба робити щось важливіше, ніж тримати твою склянку,— засперечався Нік.— А ще ми досі не вирішили, що вироблятиме наша компанія.

— Я вже все вирішив... Ми робитимемо лімузини на замовлення — на кшталт «роллс-ройсів» та «ягів»⁹,— проголосив Едді.

— А чи не могли б ми робити щось крутіше — наприклад, машину часу? — запропонував Нік.

— Ну, наші лімузини будуть суперкруті. Вони матимуть різні фішки: джакузі, таємні відсіки та крісла-катапульти, як у Джеймса Бонда.— Едді так сподобалася власна вигадка, що він, намагаючись показати ефективність крісла-катапульти, зненацька підскочив на канапі і вибив із руки Ніка склянку, яку він так і тримав для «голови», не очікуючи від «боса» такої активності. Кока-кола розлилась усюди, а пронизливий дзвін розбитого скла почули у вестибюлі. Старший

коридорний, консьєрж та клерки за стійкою — усі витріщились на дітлахів. Александра підскочила до них, перелякано й розлючено погрожуючи пальцем:

— Едді! Подивися, що ти накоїв!

— Я не винен, це Нікі не втримав склянку.— Едді сподівався легко вийти сухим з води.

— Але ж то була *твоя* склянка, і ти вибив її в мене з рук! — Нік не збирався так легко поступатися.

До Фелісіті й Еліно́р наблизився Ормсбі.

— Боюся, мені доведеться попросити вас покинути приміщення.

— Можна ми хоча б скористуємось телефоном? — благально запитала Еліно́р.

— Я *справді* вважаю, що ваші діти вже завдали цілком досить шкоди як для одного вечора, вам так не здається? — прошипів у відповідь менеджер.

На вулиці досі крапав дощ, і вся компанія зібралась під смугастим біло-зеленим навісом на Брук-стрит, поки Фелісіті стояла всередині телефонної будки і відчайдушно телефонувала до інших готелів.

— *Дай гу чей* схожа на солдата у вартовій будці,— зауважив Нік, який був у захваті від незвичайного повороту подій.— Матусю, а що ми робитимемо, якщо не знайдемо, де зупинитися на ніч? Може, тоді ми спатимемо в Гайд-парку? Там росте чудовий плакучий бук, його ще називають перевернутим деревом. Його гілки звисають так низько, що утворюють майже печеру. Ми всі зможемо спати під тими гілками — і будемо захищені від...

— Не мели дурниць! Ніхто не спатиме в парку. *Дай гу чей* наразі телефонує в інші готелі,— перервала його Еліно́р, подумавши, що її син стає надто розумним як для свого віку.

— О-о-о, я так хочу спати в парку! — у захваті завищала Астрід.— Нікі, пам’ятаєш, як колись ми виносили те велике залізне ліжко з будинку А-Ми до саду і спали просто під зорями?

— Ну, ви двоє можете спати навіть у *loong kau*¹⁰, мені байдуже. А я краще візьму великий королівський люкс і замовлю собі клубні сандвічі¹¹ з шампанським та ікрою,— мрійливо промовив Едді.

— Не сміши, Едді. Хіба ти колись їв ікру? — запитала його мати.

— Вдома в Лео. Їхній дворецький завжди пригощає нас ікрою з трикутничками підсушеного хліба. І зазвичай це ікра іранської білуги, бо мама Лео вважає, що саме іранська ікра — *найкраща*,— заявив Едді.

— Конні Мінь *здатна* казати ще й не таке,— промурмотіла Александра собі під ніс, радіючи, що нарешті її син перебуває поза шкідливим впливом тієї сімейки.

Стоячи в телефонній будці, Фелісіті намагалася пояснити своєму чоловікові в Сінгапурі скрутне становище, у якому вони опинилися, вставляючи слова між тріском і поміхами на лінії.

— Що за нісенітниця, лах! Ти мала вимагати собі номер! — кип’ятився Гаррі Леонг.— Ти завжди надто ввічливо поводишся... обслузі треба вказувати на її місце. Ти сказала їм, хто ми такі? Я зараз зателефоную міністрові з торгівлі та інвестицій!

— Послухай, Гаррі, це не допоможе. Я вже зателефонувала до понад десяти готелів. Хто знав, що сьогодні — День Співдружності? Усі випособи приїхали до міста, і геть усі номери зайняті. Нещасна Астрід наскрізь мокра. Нам треба знайти якесь місце на ніч, доки твоя донька не померла від застуди.

— Ти телефонувала своєму кузенові Леонарду? Може, ви б поїхали потягом до Суррею? — запропонував Гаррі.

— Так. Він не вдома — на вихідні поїхав до Шотландії полювати на рябчиків.

— Що за чортів безлад! — зітхнув Гаррі.— Дай-но я зателефоную Томмі Тоху до посольства Сінгапуру. Гадаю, він з усім розбереться. Як називається цей чортів расистський готель?

— «Калторп»,— згадала Фелісіті.

— *Аламак*, то його власник — Руперт Калторп-щось-там-якось-іще? — запитав Гаррі, раптом пожвавившись.

— Гадки не маю.

— Де він розташований?

— У Мейфер¹², біля Бонд-стрит. Це загалом досить гарний готель, якби тільки не той жахливий менеджер.

— Так, здається, це саме він! Минулого місяця в Каліфорнії я грав у гольф із Рупертом-як-там-його-прізвище та декількома іншими британцями і пам'ятаю, як він розповідав мені про це місце. Фелісіті, у мене виникла ідея. Я зателефоную цьому хлопцеві, Руперту. Залишайся там, де стоїш, я тобі передзвоню.

Ормсбі не повірив своїм очам, коли троє китайчат знову увірвалися до вестибюлю — рівно за годину після того, як він позбавився всієї цієї ватаги.

— Едді, я візьму попити собі. Якщо хочеш пити, то замовляй сам,— твердо сказав кузенові Нік і вирушив до бару.

— Пам'ятай, що казала твоя матуся: пити колу вже надто пізно,— попередила Астрід, підстрибуючи, біжучи через вестибюль, щоб наздогнати хлопців.

— А-а, тоді я візьму ром із колою,— знахабніло відказав Едді.

— Що в бога ви тут...— заревів Ормсбі й понісся вестибюлем, намагаючись не дати дітлахам піти. Не встиг він до них дістатися, як краєм ока побачив лорда Руперта Калторпа-Кавендіш-Гора, який проводив цих китайнок вестибюлем. У них начебто був розпал екскурсії готелем:

— А 1918 року мій дідусь привіз сюди Рене Лаліка¹³, щоб він зробив скляні візерунки, які ви бачите в головному холлі. Зайве й казати, що Лаченс¹⁴, який керував реставраційними роботами, не схвалив цей штрих у стилі арт-нуво.— Жінки ввічливо розсміялись.

Персонал швидко виструнчився. Усіх здивувала поява старого лорда, нога якого не ступала на територію готелю вже кілька років. Лорд Руперт повернувся до головного менеджера:

— А-а, Вормсбі, правильно?¹⁵

— Так, м' лорд,— відповів той. Занадто приголомшений, щоб виправити свого боса.

— Чи не могли б ви люб'язно розпорядитися, щоб підготували номери для цих чарівних місіс Янг та місіс Ченг?

— Але ж, сер, я лише...— запротестував був Ормсбі.

— І ще, Вормсбі,— незважаючи на нього, вів далі лорд Руперт,— доручаю вам сповістити персонал про дуже важливу подію: цього вечора дійшла кінця довга історія утримування «Калторпу» моєю родиною.

Ормсбі дивився на нього, не вірячи власним вухам.

— Мілорд, тут, напевне, якась помилка...

— Ні-ні, жодної помилки. Я продав «Калторп» кілька хвилин тому — цілком, до останнього цвяха. Дозвольте представити нову власницю — місіс Фелісіті Леонг.

— ЩО?

— Так, чоловік місіс Леонг, Гаррі Леонг — чудовий хлопець із смертельним свінгом правою рукою¹⁶. Я познайомився з ним у Пеббл Біч, і сьогодні він мені зателефонував і зробив пречудову пропозицію. Тепер я можу увесь свій час присвятити ловлі альбул¹⁷ на Ельютері¹⁸ і не перейматися через цю готичну громаду.

Ормсбі витріщився на жінок, роззявивши рота.

— Леді, чому б нам не приєднатися до ваших чарівних діточок у барі і не підняти тост за придбання і звільнення? — весело вимовив лорд Руперт.

— Це було б чудово,— погодилась Елінор,— але спершу, Фелісіті, здається, ти щось хотіла переказати цьому чоловікові?

Фелісіті повернулася до Ормсбі, який, здавалося, от-от знепритомніє:

— Саме так, я геть забула,— почала вона з усмішкою.— Боюся, мені доведеться попросити вас покинути приміщення.

Частина перша

Ніде у світі ви не знайдете людей,
багатших за китайців.

Ібн Баттута (XIV сторіччя)

1

Ніколас Янг і Рейчел Чу

Нью-Йорк, 2010 рік

— Ти впевнений? — запитала знову Рейчел, легенько дмухаючи на чай, що парував у неї в чашці. Вони сиділи за своїм улюбленим столиком біля вікна в ресторанчику «Чай & Симпатія»¹⁹, і Нік щойно запросив дівчину провести літо разом із ним в Азії.

— Рейчел, я був би в захваті, якби ти поїхала, — запевнив її Нік. — Ти ж не планувала викладати влітку, то через що перейматися? Ти думаєш, що не впораєшся зі спекою та вологістю?

— Та ні, річ не в цьому, — відповіла Рейчел. — Я ж знаю, що ти будеш дуже зайнятий обов'язками шафера, тому не хотіла б тебе відволікати.

— Яке ще відволікання? Весілля Коліна займе лише перший тиждень у Сінгапурі, а потім ми решту літа можемо просто вештатися Азією. Поїхали, дозволь показати тобі місця, де я виріс. І я візьму тебе у свої улюблені схованки.

— А покажеш мені ту священну печеру, де втратив незайманість? — піддразнила його Рейчел, грайливо піднявши брови.

— Авжеж! Ми навіть зможемо відновити події, — розсміявся Нік, розмазуючи джем та вершки по ще теплій, щойно з печі, булочці. — А ще в Сінгапурі, здається, живе твоя подруга?

— Так, Пейк Лін, моя найкраща подруга з коледжу, — відповіла Рейчел. — Вона вже кілька років запрошує мене приїхати.

— Ну от, ще одна причина. Рейчел, тобі там сподобається, і я вже зараз знаю, що від їжі ти будеш у захваті! Тобі відомо, що Сінгапур — це найодержиміша їжею країна на планеті?

— Варто лише подивитися, із яким обожнюванням ти дивишся на все, що їси, і можна здогадатися, що їжа у вас — щось на кшталт національного спорту.

— Пам'ятаєш нарис Келвіна Трілліна²⁰ в «Нью-Йоркері» про вуличну їжу в Сінгапурі? Я поведу тебе всіма місцинками, навіть такими, про які він і не здогадується.— Нік ще раз відкусив шмат від пухкої булочки і продовжив із набитим ротом: — Я знаю, як ти любиш ці булочки. От зачекай, доки скуштуєш ті, що робить моя А-Ма...

— Твоя А-Ма пече булочки? — Рейчел спробувала уявити звичайну китайську бабусю, яка готує такі чисто англійські ласощі.

— Ну, не те щоб вона пекла їх сама, але її булочки — найкращі у світі... от побачиш,— сказав Нік, рефлексивно озирюючись навколо, щоб упевнитися, що жодна людина в жодному куту ресторанчика його не підслуховує. Йому не хотілося ставати персоною нон-грата у своєму улюбленому кафе лише через те, що він легковажно присягнув на вірність іншим булочкам, нехай навіть бабусиним.

За сусіднім столиком, за триярусною стійкою, догори уставленою чайними сандвічами, притулилася, намагаючись залишитися непоміченою, якась дівчина. Розмова, яку вона наразі підслуховувала, дедалі більше її захоплювала. У неї й виникли підозри, що це, ймовірно, він — і зараз вона отримала абсолютне підтвердження. Це справді Ніколас Янг. Хоча тоді їй було лише п'ятнадцять, Селін Лім назавжди запам'ятала день, коли Ніколас неквапом пройшов повз їхній столик у клубі «Пулау»²¹ і мимохідь посміхнувся своєю приголомшливою посмішкою до її сестри Шарлотти.

— Це один із братів Леонг? — запитала їхня мати.

— Ні, це Ніколас Янг, кузен Леонгів,— відповіла Шарлотта.

— Хлопчисько Філіпа Янга? Ая, коли ж він встиг так витягтися? Яким же ж він став гарнюсиком! — здивувалася місіс Лім.

— Щойно повернувся з Оксфорду. Подвійна спеціалізація: історія та право,— додала Шарлотта, передбачивши наступне запитання матері.

— Чому б тобі не підвестися й не потеревенити з ним? — нетерпляче підказала місіс Лім.

— Навіщо мені перейматися цим, коли ти відштовхуєш будь-якого хлопця, який наслідують підійти до мене? — відрізала Шарлотта.

— *Аламак, дурне дівчисько!* Я просто намагаюся захистити тебе від альфонсів, яким потрібні лише твої гроші. А цього було б добре мати. Його можеш *брати!*

Селін не могла повірити: її мати фактично заохочувала її старшу сестру *захапати* цього хлопця. Вона прискіпливо подивилася на Ніколаса. Він саме сидів із друзями під блакитно-білою парасолькою за столиком біля самого басейну й весело сміявся. Навіть здаля він виділявся з-поміж інших. Інші хлопці були підстрижені звичайно, у тій чи іншій індійській перукарні; чорне ж волосся Ніколаса було найчудовішим чином скуйовджене, він мав виточені риси обличчя, немов якийсь кантонський поп-ідол, та неймовірно довгі вії. Він був найгарнішим, найприголомшливішим хлопцем, якого Селін доводилося бачити.

— Шарлотто, чому б тобі не підійти до нього та не запросити на твою вечірку зі збору коштів, що в суботу? — не здавалася мати.

— Припини, мамо,— зціпивши зуби, усміхнулася Шарлотта.— Я знаю, що роблю.

Як згодом виявилось, Шарлотта не знала, що робила, адже Ніколас, до неосяжного розчарування їхньої матері, так і не з'явився на влаштованій нею вечірці. Але той день у клубі «Пулау» залишив таке невимовне враження в підлітковій пам'яті Селін, що шість років по тому й на іншому боці планети вона все-таки впізнала його.

— Ханно, дай-но я сфотографую тебе з цим смачнющим карамелевим пудингом,— сказала Селін, виймаючи телефон. Вона навела його на

подружку, але непомітно для тієї упіймала в кадр Ніколаса. Знявши фото, вона негайно відправила його електронною поштою сестрі, яка наразі мешкала в Атертоні, Каліфорнія. За кілька хвилин її телефон задзижчав.

Ст. сест.: ОМГ! Це ж Ніколас Янг! Де це ти?

Селін Лім: «Ч & С»

Ст. сест.: Що то за дівчина з ним?

Селін Лім: Гадаю, його дівчина. Здається, КНА²².

Ст. сест.: Гм... Каблучка є?

Селін Лім: Каблучки немає.

Ст. сест.: Бдл, пошпигуй заради мене!

Селін Лім: Будеш мені винна!

Нік дивився у вікно кафе й дивувався людям, які з крихітними собачками дефілювали цією ділянкою Грінвіч-авеню, немов саме тут був подіум для наймодніших порід у місті. Рік тому загальною пристрастю були французькі бульдоги, але зараз схоже, що левретки склали французам гідну конкуренцію. Він знову зазирнув в обличчя Рейчел, відновлюючи рекламу відпочинку:

— Найперше, що в Сінгапурі чудово,— це його ідеальне розташування. Перейди через міст — от тобі Малайзія, а до Гонконгу, Камбоджі, Таїланду — два кроки. Ми навіть можемо поїхати в круїз островами Індонезії...

— Це так гарно звучить, але *десять тижнів*... Не знаю, чи захочеться мені їхати так надовго,— розмірковувала Рейчел. Вона відчувала бажання Ніка, й ідея поїхати до Азії наповнювала її хвилюванням та

радістю. Після коледжу, перед вступом до аспірантури, цілий рік вона працювала викладачем у Ченду²³, але тоді не могла дозволити собі подорожувати за межі Китаю. Як економіст вона, звісно ж, досить багато знала про Сінгапур — цей крихітний загадковий острів на краєчку Малайського півострова. Якимось незбагненим чином за декілька десятиріч, які промайнули зі швидкістю світла, він перетворився з тихої заводі в Британській колонії на країну з найвищою у світі концентрацією мільйонерів на душу населення. Було б цікаво побачити це місце зблизька, особливо з Ніком у ролі гіда.

І все-таки щось у цій подорожі трохи лякало Рейчел, і її переслідувала думка про якісь серйозніші, ніж вона може наразі очікувати, наслідки цього відпочинку. Нік нібито зробив їй цю пропозицію спонтанно, але, знаючи його, дівчина була впевнена: перш ніж промовити це вголос, він ретельно все обміркував. Вони зустрічаються вже майже два роки, і от він запрошує її у тривалу поїздку до свого рідного міста, та не просто, а ще й на весілля свого найкращого друга. Чи ж це означає те, про що вона думає?

Рейчел пильно вдивлялась у чашку з чаєм і шкодувала, що не можна прочитати майбутнє з листя, що опустилося на дно чашки і віддало свій колір та смак золотому асамському чаю. Вона ніколи не була з тих дівчат, які жадали казкового знайомства. Але зараз їй двадцять дев'ять — за китайськими стандартами вона вступила у вік старої діви, і навіть попри настирливість її родичів, що невпинно намагалися влаштувати особисте життя дівчини, кращу частину свого третього десятку Рейчел провела, зосередившись на закінченні аспірантури, написанні дисертації та стрімкій кар'єрі в науці. Через це неочікуване запрошення в ній спалахнув якийсь майже забутий інстинкт. *Він хоче відвезти мене додому. Він хоче познайомити мене зі своєю родиною.* У ній після тривалого сну прокинувся романтик, і тепер вона знала, що відповідь може бути лише одна.

— Мені треба узгодити з деканом, коли я повинна повернутися... Але знаєш що? Їдьмо! — оголосила Рейчел. Нік перехилився через стіл і радісно її поцілував.

За кілька хвилин по тому, перш ніж сама Рейчел визначилась із власними планами на літо, подробиці їхньої розмови почали розповсюджуватися в усіх напрямках, циркулюючи земною кулею, немов звільнений вірус. Після того як Селім Лім (навчається у Школі дизайну Парсонс²⁴) надіслала електронною поштою повідомлення своїй сестрі Шарлотті Лім (нещодавно заручилась із венчурним капіталістом²⁵ Генрі Чіу) до Каліфорнії, Шарлотта зателефонувала своїй найкращій подрузі Дафні Ма (молодшій доньці сера Бенедікта Ма) у Сінгапурі та, ледве дихаючи від хвилювання, повідомила їй новину. Дафна написала повідомлення восьми подругам, зокрема й Кармен Квек (онуці «цукрового короля» Роберта Квека) у Шанхаї, бо її кузина Амелія Квек разом із Ніколасом училася в Оксфорді. Амелія просто мусила написати своїй подрузі Джастині Вей (прямій спадкоємиці компанії з виробництва локшини швидкого приготування) у Гонконзі, а Джастіна, чий офіс у «Гатчінсон Вампоа»²⁶ розташовувався саме через хол від офісу Родеріка Ліана (того, що з «Фінансової групи Ліанів»), звісно ж, мусила перервати його селекторну конференцію, щоб поділитися такою пікантною новиною. Родерік і собі зв'язався по скайпу зі своєю дівчиною Лорен Лі, яка відпочивала в «Роял Мансур»²⁷ у Маракеші разом зі своєю бабусею місіс Лі Йонг Чинь (її представляти навіть не потрібно) та її тіткою Петсі Тео (Міс Тайвань — 1979, наразі — ексдружина магната телекомунікацій Діксона Тео). Петсі просто з басейну зателефонувала Жаклін Лінг (онуці філантропа Лінг Їнь Чао) до Лондону, дуже добре знаючи, що Жаклін напряду зв'яжеться із Кассандрою Шань (троюрідною сестрою Ніколаса Янга), яка щовесни приїздить до величезного маєтку її родини в Сурреї. І так цей вигадливий штамп пліток стрімко розповсюдився мережею східної азійської еліти і за кілька годин майже всім у цьому колі обраних було відомо, що Ніколас Янг збирається приїхати до Сінгапуру і привезти додому якусь дівчину.

І — аламак! Це була приголомшлива новина.

2

Еліно́р Янг

Сінгапу́р

Усім було відомо, що *дато*²⁸ Тай То Луй зробив свій перший статок брудним шляхом, на початку вісімдесятих знищивши капітали банку «Лунг Ха». Але два десятиріччя по тому завдяки зусиллям його дружини, датін Керол Тай, яка весь цей час робила благодійні внески в правильно розраховані місця, ім'я Тай було відполіровано до стану одного з респектабельних. Наприклад, щочетверга датін проводила для своїх найближчих подруг сніданки з вивченням Біблії, які проходили в її спальні, і, звісно ж, Еліно́р Янг завжди відвідувала цей захід.

Розкішна спальня Керол розташовувалась не в самій розтягненій будівлі зі сталі й скла, яку всі, хто жив поруч із Кхі́м Гок Роуд, називали «Будинок зоряного шляху». Спальню, за порадою групи безпеки її чоловіка, було сховано в павільйоні біля басейну. Із цієї ідеї з'явилась біла фортеця, зведена з вапняного туфу. Вона оминала басейн, немов постмодернівська версія Тадж Махалу. Щоб дістатися сюди, треба було або пройти стежкою, що звивалась уздовж коралових альпінариїв, або ж обрати найкоротший шлях — через службове крило. Еліно́р завжди віддавала перевагу найшвидшому маршруту, адже старанно уникала сонячних променів: їй хотілося зберегти порцеляново-білий колір обличчя. А ще, як найдавніша подруга Керол, Еліно́р вважала, що вона може не перейматися такими формальностями, як-от очікування біля дверей, оголошення дворецьким про візит та інші нісенітниці.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ